

NS naujienų biuletenis

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1158

25.05.2025 (136)

Hitleris kare : Kas iš *tikrųjų* nutiko?

A.V. Schaerffenberg

5 dalis

**4 skyrius:
Preludija į karą**

Jūs priešinatės bet kokiai taikai. Jūs norite, kad karas ir taika amžinai kartotųsi."

Friedrichas Nietzsche

Įvadas, Taip kalbėjo Zaratustra

Kai 1933 m. sausio 30 d. gimė Trečiasis reichas, jo priešininkai tiek Vokietijoje, tiek už jos ribų buvo įsitikinę, kad jis netrukus žlugs. Jų klaidingą įsitikinimą sustiprino kitų metų liepą įvykęs Röhmo pučas. Tačiau 1936 m. jie pagaliau suprato, kad nacionalsocializmas yra reiškiny, kurį galima pašalinti tik išorine karine agresija, kurią jie buvo pasiryžę panaudoti tinkamomis aplinkybėmis, kitaip tariant, kai bus baigtas perginklavimas ir kai masė kitataučių kituose kraštuose bus pakankamai pasirengusi rizikuoti savo gyvybe kaip patrankų mėsa.

Po Pirmojo pasaulinio karo vokiečiai savanoriškai sudėjo ginklus JAV prezidento Vudro Vilsono (Woodrow Wilson), kuris pažadėjo, kad sąjungininkai netrukus

pradės vykdyti savo nusiginklavimo programas, nurodymu. Vietoj to Didžioji Britanija ir Prancūzija ne tik išsaugojo savo ginkluotąsias pajėgas, bet ir toliau jas kūrė, likus daugeliui metų iki fiureriui tampant kancleriu. "Vokietijos tauta ir Vokietijos vyriausybė reikalavo absoliučiai jokių ginklų, - pareiškė jis 1933 m. spalio 16 d. tarptautinėje radijo laidoje, - bet lygių teisių. Jei pasaulis nuspręs panaikinti visus ginklus iki paskutinio kulkosvaidžio, mes esame pasirengę prisijungti prie tokios konvencijos. Jei pasaulis nuspręs panaikinti *tam tikras* ginklų *rūšis*, mes esame pasirengę apsieiti be jų nuo pat pradžių. Tačiau jei pasaulis nuspręs, kad ginkluotis gali tik tam tikros tautos, o kitos - ne, tada mes nesame pasirengę leisti, kad būtume išstumti kaip žmonės, turintys iš esmės mažiau teisių."

1930 m. jis siūlė vieną pasiūlymą po kito dėl abipusio Europos nusiginklavimo, tačiau sąjungininkų spaudoje buvo apšmeižtas kaip "karo kurstytojas". Jau 1934 m. jis pademonstravo savo galutinių ketinimų rimtumą, paskirdamas Joachimą von Ribbentropą specialiuoju nusiginklavimo komisaru. Po vienuolikos metų, paskutinėmis tarptautinio konflikto, kurio siekė išvengti, dienomis, Hitleris savo testamente prisiminė: "Aš pateikiau tiek daug pasiūlymų dėl ginkluotės sumažinimo ir panaikinimo, kurių negalima paaiškinti amžiams, kad atsakomybė už šio karo pradžią negali tekti man. Be to, niekada nenorėjau, kad po pirmojo baisaus pasaulinio karo kiltų antrasis karas prieš Angliją ar net Ameriką".

Žinodamas apie tarptautinę agitaciją prieš jo tinkamai išrinktą režimą, Hitleris skubiai ėmėsi veiksmų, kad užmegztų taikius santykius su savo šalies kaimynais. Fašistinė Italija jau buvo palankiai nusiteikusi Naujosios Vokietijos atžvilgiu dėl ideologinių priežasčių. Tačiau Prancūzija ir Anglija buvo senos priešės. Kad užtikrintų pastarąją, jis liepė von Ribbentropui 1935 m. birželio 18 d. Londone derėtis dėl Anglijos ir Vokietijos jūrų susitarimo. Juo buvo visam laikui sumažintas Kriegsmarine karo laivų skaičius iki 35 % Karališkojo karinio jūrų laivyno antvandeninio pajėgumo, taip įrodant Trečiojo reicho ketinimą niekada nekelti iššūkio Didžiosios Britanijos jūrų galiai. Tačiau į šį dosnų žingsnį nebuvo atsakyta abipusiu atsaku. Po daugiau nei dvejus metus trukusių abipusių derybų dėl nusiginklavimo su britais, jie nedviprasmiškai jam pranešė, kad Anglija *nesilaikys* Versalio sutarties, kurią patys pasirašė, mažindama savo karinę gamybą, o iš tikrųjų toliau tobulins ir plės savo ginkluotąsias pajėgas.

Kadangi Didžiojoje Britanijoje, kaip ir kitur, nuolat stiprėjo žydų agitacija už karą, Hitleris žinojo, kad dabar jis turi perginkluoti Vermachtą, jei Vokietija nori turėti šansų pasipriešinti aplink ją besikuriančiai žydų valstybių koalicijai. Siekdamas įtikti tradiciniam Vokietijos priešui prancūzams, Hitleris atsisakė visų pretenzijų į ginčytinas teritorijas, kuriose vis dar gyveno daug jo tautiečių (pavyzdžiui, Elzaso Lotaringijoje), ir žengė daugybę diplomatinį žingsnių, siekdamas suartėjimo. Pavyzdžiui, "1935 m. Berlyne jis su ypatingomis garbėmis

priėmė Prancūzijos karo aklujų delegaciją, vadovaujamą deputato Scapini, kuris taip pat buvo aklas", - teigia Leonas DeGrelle'as. Ir "jis surengė vokiečių veteranų piligriminę kelionę į Douamontą, kad pabendrautų su buvusiais prancūzų priešininkais".

Nuo 1928 m., likus penkeriems metams iki Hitlerio atėjimo į valdžią, Vokietijos laivų statyklose buvo statomas kovinis laivas, kuris būtų galėjęs mesti iššūkį *Dunkerque* klasei - didžiausiam Prancūzijos karinio jūrų laivyno ginkluotam laivui, tačiau Hitleris įsakė jį išmontuoti, taip išreikšdamas taikos gestą. Paryžiaus politikai į šiuos žingsnius atsakė sudarydami karinę sąjungą su komunistine Rusija, nukreiptą būtent prieš Reichą. Jų veiksmai neturėjo nieko bendra su Hitlerio diplomatija, jais buvo siekiama tik sutriuškinti Vokietiją. Daugelis prancūzų buvo pasibaisėję skandalingu savo vyriausybės elgesiu. "Nuo šiol, - po to, kai 1936 m. vasario 27 d. buvo ratifikuotas Prancūzijos ir Sovietų Sąjungos paktas, sušuko valstybės veikėjas Benoist-Mechinas, - mes esame pavojingoje nuokalnėje".

Net britai manė, kad prancūzai nuėjo per toli. Jų užsienio reikalų sekretorius seras Johnas Simonas savo ambasadoriui Prancūzijoje liepė "nedviprasmiškai pareikšti, kad Anglija yra susirūpinusi, jog Prancūzija sudaro sutartį, kuri galiausiai gali lemti dalyvavimą kare prieš Vokietiją sąlygomis, nesuderinamomis su Lokarno pakto antruoju punktu". Šiame punkte, apie kurį užsiminė Simonas, buvo nurodyta, kad jį pasirašiusios šalys, tarp kurių buvo ir Prancūzija, įsipareigojo niekada nesusivienyti su jokia valstybe, kad apsuptų kitą šalį. Prancūzai neturėjo ką laimėti ir galėjo viską prarasti (galiausiai taip ir atsitiko), jei susivienijo su Stalinu prieš savo pačių gyvybinius interesus. Toks savižudiškas paktas su velniu galėjo pasitarnauti tik žydams, kurie visose sąjungininkų ir neutraliose šalyse atvirai agitavo už "šventąjį karą" prieš Vokietiją, nepaisydami tarptautinės teisės ar aukų, kurias turėtų patirti pagonys, kad pasaulis taptų saugus žydams.

Norėdamas įrodyti, kad jo negąsdina tokia gangsterių taktika, kovo 7 d. Hitleris pasiuntė savo karius vėl užimti Reino žemę. Pats pavadinimas jį identifikavo kaip vokišką, o ne prancūzišką. Paryžiaus politikai, vedami godumo ir amžino keršto, atplėšė Reino žemę nuo pralaimėjimo nualintos pokario Vokietijos kaip dalį grobio, kurį jiems pažadėjo Versalio sutarties autoriai karo profantai. Ta pati žiniasklaida, kuri piktinosi Hitlerio "įsiveržimu" į Reino kraštą, niekada nespausdino nė žodžio apie tai, kad prancūzai "išvarė iš namų tūkstančius šeimų" (Brinkley, 9). Siekiant dar labiau pažeminti bejėgius Reino krašto gyventojus, kaip okupacinė kariuomenė buvo pasitelkti juodaodžiai kolonijiniai kareiviai iš Sudano.

Ši niekinga priemonė papiktino viso pasaulio žmones ir atskleidė, kad prancūzai vadovaujasi tik beprasme neapykanta. Garsus dramaturgas George'as Bernardas Shaw (Džordžas Bernardas Šo) britų transliuotojo korporacijos pareiškimе pasmerkė prancūzų įvykdytą Reino krašto užėmimą su ginkluotais negrais, nes jie

"nežaidžia Vakarų civilizacijos žaidimo". Hitlerio įvykdyta Rūro "remilitarizacija" pakeitė šią gėdingą situaciją ir pasiuntė aiškią žinią Prancūzijos politikams: Jei jie išprovokuos konfrontaciją, pirmieji pajus jos padarinius. Jie atitraukė, tačiau pasaulis įžengė į "pavojingą nuokalnę", vedančią į karą.

Negalima per daug pabrėžti, kad fiureris nusprendė dėl Vokietijos ginklavimosi tik dėl nesiliaujančių Prancūzijos grasinimų ir tvirto nenoro ieškoti taikių tarptautinių problemų sprendimų. Jis siekė sutarimo su visomis arijų tautomis dėl giminingų kraujo ir kultūros ryšių, o sąjungininkų politikai savo mokėtojų žydu, kurie jau buvo paskelbė karą vokiečių tautai, nurodymu galvojo tik apie tai, kaip sunaikinti kiekvieną nacionalsocializmo pėdsaką. Tą patį karo laivą, kurį Hitleris anksčiau buvo įsakęs išardyti kaip geros valios ženklą Prancūzijai, dabar jis įsakė atstatyti. Po kelerių metų sąjungininkai brangiai sumokės už atsisakymą priimti jo alyvmedžio šakelę, kai galingas kreiseris "*Scharnhorst*" taps jų rykšte ir pažeminiu jūroje.

Kol Prancūzijos politinės tarptautinės žydijos marionetės žaidė su ugnimi, Ispanijoje marksistinė koalicija, pasitelkusi terorą ir korupciją, pavogė šios šalies nacionalinius rinkimus. Nors dauguma ispanų balsavo kitaip, komunistai ir anarchistai turėjo *įžūlumo* savo naująjį aljansą pavadinti Liaudies frontu. Ši bolševikų sąmokslininkų grupuotė ketino užgrobti vyriausybę Madride, kai prieš ją kilo tikras liaudies sukilimas. 1936 m. vasarą Ispanijoje prasidėjo pilietinis karas. Patriotiniam pasipriešinimui vadovavo Jose Antonio de Rivera, Falangistų judėjimo, ispaniškos fašizmo versijos, įkūrėjas. Jo egzekucija, kurią įvykdė komunistų kengūros teismas, sukėlė nacionalinį pasipriešinimą.

Liepos 26 d. budrūs sovietai pasinaudojo Ispanijos vidaus sunkumais, kurie, jų manymu, suteikė galimybę įsitvirtinti Vakarų Europoje, apie kurią jie seniai svajojo. Stalinas išsiuntė marksistams respublikonams "karinius patarėjus" ir medžiagas. Netrukus į Ispaniją iš SSRS plūstelėjo ne tik finansinė pagalba, bet ir ginkluotė, įskaitant naujausius Raudonųjų oro pajėgų naikintuvus ir bombonešius. Kad atremtų šį žmonių ir ginklų antplūdį, nacionalistams reikėjo iš karto perkelti savo kariuomenę iš Maroko į Pirėnų pusiasalio mūšio laukus, tačiau jie neturėjo tam priemonių.

Desperatiškai savo šalies patriotiniams interesams atstovaujantis Francisco Franco kreipėsi pagalbos į Musolinį ir Hitlerį. "Ar mes, fašistai, galėtume palikti šį šauksmą be atsako, - po penkerių metų klausė Dučė, - ir likti abejingi tokių kruvinų nusikaltimų, kuriuos vykdo vadinamieji "liaudies frontai", tęstinumo akivaizdoje? Ar galėtume atsisakyti suteikti pagalbą išganymo judėjimui, kurio kūrėjas, asketas ir kankinys buvo Antonio Primo de Rivera? Ne. 1936 m. liepos 27 d. išskrido pirmoji mūsų karo lėktuvų eskadrilė, ir tą pačią dieną buvo pirmieji žuvusieji."

Savo ruožtu fiureris įsakė į Šiaurės Afriką nusiųsti transporto lėktuvų flotilę, iš kurios nacionalistų kariuomenė buvo laiku nugabenta į Ispaniją, kad būtų užkirstas kelias raudoniesiems užimti Pirėnų pusiasalį. Taip Adolfas Hitleris numatė ir įgyvendino pirmąjį istorijoje karinį oro transportą. Jis išgelbėjo ne tik Ispaniją, bet ir visą Europą nuo pavertimo Sovietų Sąjungos tęsiniu. Kaip vėliau pastebėjo fiureris, "Franco turėtų pastatyti paminklą Ju-52". Lėktuvu "Junkers Ju-52", kurį įgulos meiliai vadino "*Tante Ju*" arba "teta Ju", buvo atskraidinti nacionalistų kariai iš Maroko.

Per ateinančius trejus metus Ispanijos pilietinis karas grėsė virsti pasauliniu gaisru, nes Stalinas vis labiau rėmė respublikonus. Prie jų prisijungė užjūrio komunistų savanoriai, dažnai su slaptu savo šalių palaiminimu ir pagalba. Prancūzijos žydų premjero Leono Blumo (Leon Blum) globojami, jie netrukdomi perėjo Ispanijos sieną. Kiti atvyko iš tokių tolimų šalių kaip Jungtinės Amerikos Valstijos, kur vadinamosios "Abraomo Linkolno brigados" (žydų komunizmo įsikūnijimas, jei toks apskritai buvo) nariams buvo leista laisvai dalyvauti Ispanijos pilietiniame kare, nepaisant Ruzvelto "oficialios" viešos nesikišimo politikos.

Tačiau nacionalistai taip pat pritraukė savanorių - nuo Airijos fašistų "mėlynųjų marškinėlių" ir italų "juodųjų marškinėlių" iki lenkų lakūnų ir rusų emigrantų. Tarp jų buvo ir Vokietijos *Kondorų legiono* lakūnai, kurie suvaidino lemiamą vaidmenį karo baigčiai, nacionalistams iškovodami pranašumą ore. Jų epinę sagą parašė Roy'us Campbellas, vienas iš XX a. anglų poezijos grandų, vienas iš Franco britų savanorių.

1937 m. balandžio 27 d. viso pasaulio laikraščiai piktinosi dėl oro antskrydžio prieš neapsaugotą baskų miestą Gerniką. Pasirodė šurprios 6 000 žuvusių moterų ir vaikų nuotraukos ir antraštės, kaltinančios "nacių žudikus" sukėlus šią siaubingą tragediją. Nors Prancūzijos, Anglijos, Rusijos ir Amerikos žurnalistai visomis išgalėmis stengėsi pakurstyti viešąją nuomonę prieš vokiečius, *Kondorų legiono* pilotai buvo suglumę, nes jie niekada nebombardavo Gernikos. Jų taikiniai buvo tik respublikonų tvirtovės netoli Bilbao miesto. Nors Guernicos civiliai žuvusieji buvo tikri, iš tikrųjų juos išžudė komunistų smogiamieji būriai, kurie savo žiaurumus pavertė antifašistine propaganda. Jiems, žinoma, padėjo ir jiems talkino daugiausia simpatizuojanti pasaulio spauda, kurios skaitytojai neturėjo galimybės sužinoti apie priešingus įrodymus nei iš vokiečių, nei iš Tarptautinio Raudonojo Kryžiaus. Komunistų ir naujienų žiniasklaidos nuolaidžiavimas iškraipant tiesą, nukreiptą prieš nacionalsocialistus, buvo pakankamai įprastas reiškinys nuo tada, kai 1920 m. Adolfas Hitleris sukūrė savo ideologiją. Tačiau su "Gernikos" pasirodymu apgaulės mastas pasiekė neregėtą mastą, kuris nuolat kartojosi ir plėtėsi per visą Antrąjį pasaulinį karą iki pat šių dienų. Didžioji Ispanijos pilietinio karo tiesa buvo ta, kad jį laimėjo patriotiniai elementai iš visos Europos, vadovaudamiesi

nauja bendradarbiavimo dvasia, pranokstančia senus smulkius šovinistinius nesutarimus.

Ši tiesa atsiskleidė 1939 m. balandį, kai Madrido gatvėse vyko milžiniška demonstracija, kurią surengė generolo Franco pergalės pajėgos. Ispanijos falangistai ir italų fašistai žygiavo kartu su vokiečių Kondoro legionieriais ir savanoriais, atstovaujančiais daugeliui kitų Europos tautybių. Jie įrodė, kad didžiausius savo rasės priešus galima nugalėti susivienijus kaip arijų kariams - tai jie dar kartą patvirtino po kelerių metų.

Nepavykus sutriuškinti fašizmo ir nacionalsocializmo Ispanijoje, nusivylę žydai ir jų pakalikai ieškojo kitų galimybių vėl pradėti "šventąjį karą". Dvi iš jų rado Vidurio ir Rytų Europoje.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION
Number 105 Copyright 1975 20. April 2012 12:26

Der Kampf geht weiter !

Seitdem Hitler nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist der nationalsozialistische Bewegung nicht als je zuvor in der heutigen Zeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!
Identität von Volkstum, Vererbung, Verflechtung und Verwurzelung haben nicht ausgereicht, das Leben der gesamten Welt unsere hell glühende Vision. Adolf Hitler zu erlösen.
Alle Nationalsozialisten und sonstige arbeitsfähige Völker- und Rassenmenschen sollen Schicksal an Schicksal an Kampf um die Erlösung unserer weißen Völker.
Die Bewegung ist, trotz vieler Gefahren, aber die Größe des biologischen Volkes ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.
Der Zusammenstoß gegen ist also dabei, das Volkstum – gegen alle weißen Völker (!) – zu begeben. Seine Vision und Erneuerung, Überwindung und Fortentwicklung.
Ob "Hitler" oder "Hitler", ist in Wahrheit eine im Bewusstsein, als auf Propagandaarbeit basierend, aber auf einer Schicksalsarbeit anderer Art. Jeder Nationalsozialist hat seine Pflicht!
Hitler Hitler
Gottfried Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS naujienų biuletenis
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2012 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Priekinė ataskaita
Interviu su Molly
Trečioji dalis

NSK: Dabariniai jų projektai akivaizdžiai susiję su filosofija ir menu.

Apibūdinkite savo požiūrį į tokių temų povokę politiką.

Molly: Daugiausia dėmesio skiriu Adolfui Hitleriui ir "Žmonijos sermijai" (www.mourningthefascist.com/truth.htm). Dabar jau turu 21 puslapį, o dar tiek daug turu padaryti. Antrojo pasaulinio karo studijos yra absoliutus informacijos laukas. Ieškai informacijos apie visą dalyką, o randi dar du dalykus, kuriuos reikia išnirti. Jautiesi tarsi archeologas, atkasinantis palaidotą praeitį. Praeiti, kurios jie ne-norėtų iškelti į dienos šviesą. Už informacijos ir nuotraukų atgildą vėl galime padėkoti internetui. Metams bėgant si įvairių žemių kempinių į paviršių iškilo tin rėmų daiktai. Dažnai atrodo, kad tai

 the NEW ORDER
Number 176 (128) Founded 1975 April 26, 2012 (126)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.
Discards of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.
All National Socialists and other racially-aware countries and racial kinship fight side by side for the preservation of our White folk.
The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.
The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and racism.
Whether "Hitler" or "Hitler", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or as a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!
Hitler Hitler!
Gottfried Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP/AO yra didžiausias pasaulyje
Nacionalsocialistinės propagandos tiekėjas!
Spausdinti ir internetiniai periodiniai leidiniai daugeliu kalbų
Šimtai knygų daugeliu kalbų
Šimtai svetainių daugeliu kalbų

SS Defender
against Bolshevism
by Reichsführer SS Heinrich Himmler
FOR DANMARK! MOD BOLCHEVISMEN!

Translated from the SS Original

Julius Streicher der Stürmer Picture Book
The Poisonous Mushroom

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Heinrich Hoffmann
Hitler in Italy
HITLER in ITALIEN

English / German Deutsch / English

SS Viewpoint – Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
The Sins of High Finance

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im BDK

English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!